

Priporočila pri pisanju

Klinični spis je avtorsko delo, za katerega avtor/ica obdrži vse avtorske pravice. Inštitut ga obravnava kot zaupno gradivo.

V obsegu 14 do 18 strani (25 do 35 tisoč znakov s presledki) predstavimo skupino, ki smo jo vodili pod supervizijo pri študiju skupinske analize. Skupino predstavimo skozi kakšno njeno značilnost ali skozi kakšen proces, ki je v njej potekal. To je vodilna tema (navadno tudi naslov) spisa.

Za osnovo uporabimo strukturo akademskega članka s klasičnimi razdelki:

- 1. Povzetek** (tega, razumljivo, napišemo nazadnje). Povzamemo celoten potek skupine in svoja temeljna opažanja, izkušnje, ugotovitve. Obsega največ eno stran – samostojno prvo stran spisa.
- 2. Teoretski uvod.** Predstavimo, primerjamo in komentiramo relevantno literaturo.
- 3. Razčlenjeno jedro.** Spis je pripoved o skupini, ki jo na primernih mestih utemeljimo z vinjetami. Opažanjem dodamo vprašanja, hipoteze itn. Reflektiramo vzporedni supervizijski in izkustveni proces. Posamične članice in člane predstavimo spotoma ali na kratko v posebnem razdelku.
- 4. Razprava in sklep(i).** Kaj lahko sklepamo iz analize? Kako se naša opažanja in izkušnje vključujejo v teorijo skupinske analize in analitične psihoterapije? Je kakšen vidik ostal preveč v ozadju in ga moramo osvetliti za nazaj?
- 5. Seznam virov.** Začne se na novi strani. Navedemo vse vire, na katere se sklicujemo v besedilu (izjema so klinični viri – naši zapiski, komunikacije ipd. –, ki jih po potrebi opišemo v samem besedilu). Razvrstimo jih po abecednem redu avtorjev in letnicah izida, ne po zaporednih številkah. Vire navedemo popolno in točno.
- 6. Morebitna priloga** (če jih je več, so razdeljene na prilogo A, prilogo B itn.) se začne na novi strani. Sem uvrstimo gradivo, ki je pomembno za razumevanje procesov ali naših sklepov, a je zaradi obsežnosti ali kompleksnosti le deloma predstavljeno v besedilu. Pri prilogah nadaljujemo normalno številčenje strani, vendar ne štejejo v obseg spisa.

Na začetek spisa postavimo neoštevilčeno naslovnico, na kateri je naše ime, naslov spisa, oznaka »Klinični spis«. Na vrhu naslovnice navedemo »Inštitut za skupinsko analizo, Ljubljana«, na dnu letnico izdelave.

Obvezna razdelka sta povzetek in seznam virov. Vsebine med njima (razdelki 2 do 4) so lahko drugače organizirane, odvisno od teme in sloga predstavitve. Vedno naj bo jasno razvidno, kaj je citat ali povzetek vira in kaj naš pripis ali komentar. Z opombami pod črto smo raje varčni; najprej poskusimo integrirati njihove vsebine v glavno besedilo. Bibliografskih opomb (opomb, katerih vsebina je navedba vira) ne uporabljamo.

Pisava za besedilo je standardna (iz družin Times ali Helvetica), velikosti 12 pik (na naslovnici in pri vmesnih naslovih je lahko drugačna, vendar naj bo berljiva), razmak med vrsticami je 1,5, vse obrobe so od 2 do 3 cm. Odstavek začnemo z odmikom, med odstavke ne dodajamo razmakov.

Vinjete ločimo z ležečo (standardno) pisavo. Vsaki vinjeti na začetku dodamo navedbo vira, npr. »Dnevniški zapis« ali »Zapisnik skupine«. Hkrati ustrezno – in pregledno – zaznamujemo kronologijo (z datumom ali zaporedno številko srečanja skupine ipd.).

Kaj se pri kliničnem spisu ceni (opomnik)

Pokazatelji klinične usposobljenosti

Ko opisujemo, kako smo ravnali oz. intervenirali v kakšni situaciji, se lahko vprašamo: Smo okrepili kohezivnost skupine? Smo olajšali refleksijo procesov, ki se odvijajo v skupini? Smo se v težavni situaciji ustrezno odzvali? Mogoče ne povsem, a smo se kaj naučili; mogoče pa smo opazili vzorec šele pozneje. Svojo klinično usposobljenost zato pokažemo s celostno predstavitvijo, ne z delnimi odgovori, vendar pa tudi s tem, da (si) zastavimo ustrezna vprašanja.

Uporaba svoje osebne analize

Uporabna je zlasti pri obravnavi kontratransfera in naše vključenosti v procese, ki jih predstavljamo.

Uporaba supervizije

Supervizija ponudi modele ravnanja, ki jih lahko preskusimo, hkrati pa nam pomaga misliti procese v skupini. Je to reflektirano v naši predstavitvi?

Razumevanje teorije

Kako razumemo teorijo, ne pokažemo le pri obravnavi literature, temveč tudi pri predstavljanju skupine in seveda v razpravi.

Uporaba kliničnih vinjet

Skupino in dogajanje v njej najbolje predstavimo z vinjetami (kratki prikazi konkretnih situacij s kolikor mogoče natančnim zapisom izrečenih besed). Vinjete so odlično izhodiščno gradivo za analizo, ilustrirajo poante, odpirajo vprašanja, ponujajo odgovore ...

Povezava vsega naštetega

Naše vodenje skupine, naše samorazumevanje in učinki supervizije se prepletajo med seboj in z našim razumevanjem teorije. Mogoče lahko tudi to predstavimo z vinjetami?

Obravnava skupinskih procesov

Kaj se je dogajalo med člani in članicami, kaj se je dogajalo skupini kot celoti?

Osebna narava spisa

Ne opisujemo skupine, kakor da smo iz nje izvzeti, temveč v temelju kritično opisujemo svojo izkušnjo. Ta izkušnja vključuje tudi študij skupinske analize.

Slog pisanja

Standard je berljivost, cenjeni presežek je humor.

Jasno izražanje

Preberimo spis še enkrat. Smo res povedali tisto, kar smo hoteli povedati? Smo povedali razumljivo?

Odsotnost žargona

Zahteva jo že dober slog. Prenasičenost s strokovno terminologijo zamegli predstavitev.

Primerna forma predstavitve

Smiselno razdelimo spis na razdelke, uredimo tekst in ga pregledno oblikujemo. Če nismo prepričani o svojih pravopisnih kompetencah, damo spis lektorirati.

Ustrezno in natančno navajanje virov

Seznam virov je poseben razdelek spisa (gl. zgoraj). Na vir s seznama se v besedilu sklicujemo s priimkom avtorja in letnico izdaje (npr. »Tomori 2001«), ne s številko ali opombo pod črto. Kadar citiramo ali povzamemo odlomek, navedemo tudi stran v izdaji (npr. »Tomori 2001: 21«). Nikoli ne citiramo (z narekovaji ali brez), ne da bi navedli vir.